

RA PO RT!

ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rýpavá
tiskovina

VII.

Moje dekáda

Závěrečník 🍄 Ondřej B. Vinš

No páni! Ještě nikdy jsem nepsal poslední úvodník. Co dalšího jsem tu nikdy nedělal? V kašně jsem se koupal, srdce zvonu kostela sv. Maří Magdaleny jsem si ohmatal, šmoulí zmrzlinu z cukrárny jsem měl. Járu Pospíšila jsem navštívil (a líbilo se mi tam). Spal jsem na jevišti divadla, řetězovým kýblováním jsem likvidoval Šrámkovo jezero na zahradě, taky jsem zjistil, že zpěvák mojí kdysi oblíbené kapely je v osobním kontaktu celkem vůl. Dělal jsem toho hodně. Letos jsem tu podesáté, přesto je spoustu věcí, co jsem v našem podhumprechtském mikrosvětě ještě nezažil. V příštích letech proto plánuju zejména:

Dát si pivo v bistru Radnice.

Zapsat se na nějakou dílnu (zpěv to nebude, pro vaše dobro).

Zkusit Bún bò Nam Bộ z Maštale.

Vidět Semtinskou lípu.

Teď už ale zbývá jen projít se dnes Plakánkem na Kost a zaplatit plot ve Vokýnku. Léto budiž pochváleno.

Autor popustil uzdu nostalgii.

PROGRAM - SOBOTA 6/7

8:00 Náměstí

Třešňový jarmark – tradiční trh s místními výrobky a výpěstky

10:00 Městské divadlo

Ze stínu – výstupy z dětských dílen

11:45 Městské divadlo

Projekce dokumentu o rekonstrukci kostela sv. Jiljí v Markvarticích

18:00 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 100 Kč)

Koncert – intimní a duchovní folk v podání Děti pápěří

19:30 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 50 Kč)

Afrgr – moderní taneční hudba v podání DJ Michala Bulíře

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–10:00):

Profišerolky

Oběd (11:30–15:00):

Žampionová polévka

Pečená sekaná, bramborová kaše, kyselá okurka

Houbové rizoto sypané sýrem

Vokýnko

Česneková pomazánka

Ořechový koláč

Masopust, masopust, jen mě holka nevopust'

Reflexe 🍷 Ondřej B. Vinš

Název poslední přednášky letošního ročníku (nejen) ve mně vzbudil řadu otázek a velkou zvědavost. V prvních minutách bylo také hned jasné, že dr. Jochmanová je suverénní rétorika. O tom, co to tedy jsou ty stíny slovanské divadelnosti, jsem se však moc nedozvěděl, zato vím, kolik psů a koček přednášející má a že si plánuje pořídít další, dá-li Perun Hromovládce. O tom, že zcela chybělo vysvětlení terminologického rámce oné divadelnosti (či teatrality, což přednášející používala frekventovaněji), se nebudu moc rozepisovat. Snad si tento termín máme představit v duchu Wittgensteinovy rodinné podobnosti, a tak mu máme rozumět. Co ale přednášce chybělo mnohem znatelněji, byla jasná koncepce. Brzy jsem se ztratil mezi množstvím odboček, humorných historek a opakovaných banalit pronášených s vážnou dikcí. Aha, tak oni v tom starověku neměli ústřední topení! Vodovod taky ne. Nojo, to si ti Slovani museli jinak žít, tak nějak autentičtěji. To ti dnešní mladí, ti si přírody neváží, vlastně ji ani nepotřebují (řeceno na příkladu jednoho studenta). Působí to až komicky, uvážíme-li, kolik kritiky se jindy valí na mladší generace za jejich ekologický aktivismus. A tady musím vyjasnit, že já už k té mladší generaci tak úplně nepatřím, takže se necítím jako potrefená husa. Spíš jsem jen háklivý na generalizace pronášené o mladších lidech, než jsem já, sám vysokoškolský učitel. Diskrepance mezi délkou přednášky a množstvím nových či alespoň relevantních informací byla do očí bijící. Křesťanské svátky byly vybudovány na pohanském půdorysu. Wow. Naši předci měli magické myšlení. No kdo by to byl řekl. A Mikuláš s čertem už taky tak nechoděj, to je škoda. Co může být lepšího než pozvat si do baráku

bandu cizích lidí v maskách, aby si děti uvědomily tu pravou slovanskou divadelnost! Kladu si otázku, co mělo být výstupem z té hodiny a půl, kdy ani nezbyl čas na diskusi. Tolik banálních sentencí míněných vážně jsem neslyšel už dlouho. Publikum tleskalo a tleskalo, ale proboha čemu? To nám stačí tak málo? Zasníme se nad domnělou idylou starých časů, kdykoli někdo řekne Slovan, zažehráme si na upadání tradic, uděláme si z odborné přednášky terapeutickou skupinu? Jsem rád, že mi na konci několik generace jinačích účastnic potvrdilo, že i jim přišla závěrečná přednáška výrazně slabší. Až si budete chtít připomenout staré Slovany, doporučuju mnohem radši diachronní lexikologické práce Igora Němce.

Autor je poprvé v ráži.

Zastíněná výstava

Vzpomínka 🍄 Hynek Zlatník

V průběhu festivalu mohla naší pozornosti uniknout výstava, kterou v programové brožuře nenajdeme: portréty žen spojených s Chartou 77, které na nás jako Ženy disentu shlížejí ze stěn Spořitelny, jsou výběrem z publikace *Bytová revolta*. Výstavu spolupřádá Městská knihovna v Mělníce.

Mezi 19 portréty, uvedenými autentickým citátem a doplněnými krátkým medailonem, chybí jedna významná osobnost, paradoxně možná jediná, která (Šrámkovu) Sobotku navštívila – Petruška Šustrová. Letos je tomu od jejího prvního pobytu na festivalu přesně deset let. Sedávala tehdy nejčastěji na zahradě Šrámkova domu, kde překládala a zároveň sledovala festivalový program, ale mohli jsme ji spatřit i na divadelních představeních a závěrečných večerech dílen, nebo s ní diskutovat o různých tématech. S tématem výstavy Petrušku spojuje to, že v roce 1985 byla jednou ze tří mluvčích Charty 77. Ani účast na festivalu však pro ni nebyla zcela nahodilá – pokud

by nebyla v prosinci 1969 zatčena a následně uvězněna, nejspíše by v letech 1970–1971 dokončila studium oborů čeština a dějepis na FF UK. Festival se svou atmosférou ji nadchl a v následujících letech se na něj několikrát vrátila. Ti z nás, kteří jsme ji znali osobně, vzpomínáme na autentická a neopakovatelná setkání s ní, setkání, jejichž atmosféru těžko dokážeme popsat, včetně těch, která se odehrála během Šrámkovy Sobotky.

Autor se, zcela zastíněn, rovněž setkával.

Tak akorát dospělá

Recenze 🍷 Eliška Rybová

Během letošního festivalu jsem nestihla skoro žádné dětské představení, a tak jsem se rozhodla zkouknout aspoň to včerejší – *Honza Pták* v podání Studia Damúza. Prvotní minuty doprovázelo bimbání zvonů na počest zesnulého soboteckého hasiče a uvedení všech propriet a pomůcek, zejména pak flašinetu (který byl ale zároveň pódium pro ptáka Honzu a skladištěm kulis) a vozembouchu. Oba tyto nástroje tvořily dokonalý hudební doprovod k ještě dokonalejšímu představení.

Herci Šimon Dohnálek a Daniel Horečný hned ze začátku řekli, že tato loutková pohádka není tak úplně pro děti, že se v ní vyskytují nehezke výrazy, trochu dospělácké vtipy a odkazy na věci, které by děti jen těžko znaly nebo pamatovaly. Je sice pravda, že některé prvky mladší diváci prostě nemohli pochopit (teda asi, snad?), ale zároveň právě v tom bylo kouzlo celé inscenace. V tom, že se smáli dospělí i děti, v tom, že herci využili každého slova, které se z publika ozvalo, a udělali tak představení interaktivní. V tom, že mě na chvíli opustily všechny starosti a stresy a prostě jsem se jenom bavila. V tom, že jsem vlastně na chvíli nevěděla, jestli se směju jako malá holčička, slečna nebo paní, možná prostě tak akorát dospělá. Šimon a Daniel mě naprosto okouzlili, již od začátku jsem měla chuť sednout si k dětem před připravenými lavicemi a hltat jejich vystoupení z první řady (chvíli jsem nad tím vážně přemýšlela, ale na to už jsem asi zase až moc dospělá). Jejich humor mi připadal naprosto geniální, protože byl jednoduchý (nebylo potřeba velký mozkový aktivity) ve všech svých formách – v gestech, slovech, zvucích i výrazech. Ničeho nebylo moc, nic nebylo překombinované, prostě jen vtip ve své ryzí formě. A ten jejich zpěv! A jak sakra někdo dokáže takhle skvěle pískat!?

Bez jakýchkoliv pochyb nebo jakéhokoliv zamyšlení musím říct, že inscenace *Honza Pták* je jednoznačně

nejvtipnější ze všech těch, jichž jsem byla divákem. A to nejen na Sobotce. Smála jsem se od začátku až do konce a vlastně jsem vůbec nechtěla, aby představení skončilo. Potěšilo moje současné já, budoucí Elišku i moje vnitřní dítě.

Autorka i její vnitřní dítě se pořád ještě smějou.

Vedro nyní opět přichází aneb O mateřství

Raportáž 🍄 Jan Křeček

Ve tři čtvrtě na dvě vyzvedávám ve Vokýnku pivo. Kluci (pořa)datlové chystají mikrofony. Zahrada je prázdná, jen pod plastovým baldachýnem sedí asi deset lidí. Někdo brnká na kytaru, někdo osamoceně popíjí, někdo si povídá. Vypadá to, že spíš z donucení. Co taky chcete předposlední den festivalu. Dneska budou odbíjet tak maximálně kladívka kocoviny.

Aha, kytarista není kytarista. Probíhá zvukovka, z pětistrunné basy zní čistá radost v tónech melodie z Pata a Mata nebo *Another One Bites the Dust* od Queenů. Bude performance? Pokračujeme v nastoleném trendu? Nebude, nepokračujeme. Basák patří až k dalšímu programu. Roman Polách ho vyhání z pódia a představuje autorku: Tereza Šustková, ČJL + HV na PedF UPOL, sbírky: 3, děti: 4, organizuje: Domáci

Bá.snění a jiné literární pořady. A kolem poslední položky se hovor také točí.

Jana Máchalová, Jan Dadák, Rostislav Valušek, Klára Machů... pro mě živé objevování neznámých jmen české poezie, obohacení. Jen když na začátku zazní jméno Adam Hošek, může se zahrada domu Fráni Šrámka pousmát, že vavříny sklízí i místní. „Olmouc vnímám radostně,“ říká Tereza Šustková, „jsme taková básnická rodina.“ Její vyprávění tento dojem umocňuje. Ve srovnání se třemi předchozími je tohle jiné setkání. Nejsou rozvíjeny velké ideje, angažovanost, spiritualismus, performativita. Velkými slovy se šetří. Když už se Roman Polách o něco takového pokusí a narazí na filosofické koncepty Kierkegaarda či Jasperse, autorka bez uzardění odpoví, že jejich díla nezná, a vrátí se ke sloům, obsahům slov. Klíčovým pro sbírku *Koutnice*, ze které Tereza Šustková posléze čte, se ukazuje být rozhovor o osobním křesťanství a o dětech, o mateřství.

A tam narážím na své možnosti. Obojí je zkušenost, ke které se nedokážu vztáhnout. Všechny ty Jákobovy studny, velbloudi uchem jehly a listy svatého Jeronýma ještě zvládnou uchopit literárně. Ale verše směřované k ještě nenarozeným dětem jako *čeho se ve mně dotýkáš* a *vyvést tě ze sebe* jsou pro mě cizí. A když se to spojí (*zatím Kristus v lůně Marie polyká plodovou vodu chléb a sůl*), jsem zcela v koncích. Koukám na nápis „včela au!!!“ na zdi za pódiem a říkám si, že tohle čtení jsem měl přenechat někomu povolanejšímu. Nenechte se mýlit: čtení bylo příjemné, chyba je zcela na mojí straně. Prostě to není nic pro bílé heterosexuální muže v nejlepším věku.

Dojem mi vylepší závěrečné básně věnované uměleckým osobnostem. Zazní jména Suzanne Renaud, Zdeněk Volf nebo Stanislav Hausvater a přes moje naprosté míjení se s touto poetikou vnímám potenciál a to, že přinejmenším část publika básnířka niterně oslovila. „Moc děkuju za naslouchání,“ loučí se Tereza Šustková slovy, která zcela zapadají do poetiky celého setkání.

Loučí se i Roman Polách. „Přeju vám, abyste byli stále...“ říká, ale to poslední slovo si v zápalu boje naškrábu do sešitu tak zběsile, že už ho nikdy nerozluštím. Přeju vám, aby se Roman Polách ujal autor-
ských čtení i další rok. A končím. Je něco po půlnoci, šlupka hraje na zahradě Šrámkova domu na kytaru (!) *Mississippi* od Jiřího Suchého a dějí se věci. A dál? Dál už to nevím...

Autor nemá víru, o dětech nemluvě.

Honzovi Rainovi

Omluva 🍄 Jan Křeček

Omlouvám se Honzovi Rainovi, že jsem jeho jméno a osobnost použil ve třech textech reportáží o autor-
ských čteních. Slibuji, že to v žádném dalším textu, který kdy budu psát, neudělám, pokud si to Honza nebude přát.

Autor nepíše reportáže moc často.

Německý, humor

Imprese 🍄 Ondřej B. Vinš

Nebojte, nebude to o německém humoru, ačkoli tento navzdory mnohým předsudkům skutečně existuje. To jen výstup z dílny německého překladu Tomáše

Dimtera a tvůrčího psaní Dory Kaprálové následovaly těsně po sobě. Hra *Idomeneus* od předního současného dramatika Rolanda Schimmelpfenniga se kromě nového překladu frekventantek a frekventantů dílny dočkala i vícehlasého scénického čtení, které působilo velmi dobře a svižně. Zalitoval jsem, že hru už Národní divadlo Brno stáhlo z repertoáru. Dílnu Dory Kaprálové jsem měl v týdnu možnost navštívit, viděl jsem proto zblízka genezi jednoho textu, který sice na podiu zazněl v trochu jiné variantě, ale patřil k tomu nejlepšímu, byť se Bára Sedláková pustila na tenký led stand-up comedy. Druhým silným momentem byl příběh sebevraha od Hany Bouzkové, jenž měl nejbliž k černému humoru a ve spojení se skvělým přednesem autorky byl nezapomenutelný. Jak mi jednou řekl Vratislav Brabenec v hospodě, lukem se sám nezastřelíš!

Autor napsal o humoru několik textů.

Citujete správně?

Raportáž 🍷 Klora Jelínková

Jste při práci, kterou děláte, spíše na výsluní, nebo ve stínu? Nebo je to dvousečné? To je otázka, nad kterou jste se možná nikdy nezamýšleli, nicméně v literatuře, a obzvláště v literární vědě, je většina profesí spíše ve stínu. Kolik lidí vlastně čte tiráže a dívá se, kdo všechno si dal s dílem práci? U knihy si všichni zapamatujeme autora*ku, někteří možná překladatele*ku, ale na editora*ku nebo redaktora*ku si nevzpomene téměř nikdo. Přitom bez nich by kniha nebyla knihou.

Na téma profesí ve stínu debatovali v pátek odpoledne na zahradě Šrámkova domu lexikografka Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR Alena Přibáňová, šéfredaktor nakladatelství Paseka Jakub Sedláček, pracovník Památníku národního písemnictví / Muzea literatury a muzejník Lukáš Prokop a novinář a spisovatel Karel Hvížd'ala.

Pozice ve stínu možná není vždy špatná. Diskutující se v podstatě shodli, že to mnoha lidem nevadí, nicméně by chtěli, aby ve stínu nebyla jejich práce. Značná část debaty se tak točila kolem toho, zda vlastně v odborných textech citujeme správně. Ne každý totiž zmiňuje využití lexikografické heslo, natož autora*ku hesla, a například archiváře*ku, kteří zpracovali sbírku, nevidíte uvedené téměř nikde. Moderátor debaty Jan Bílek proto apeloval na posluchače, aby v tomto byli důslední.

Debata přinesla řadu zajímavých poznatků a v podstatě mohla fungovat i jako takový vhled do pracovních náplní jednotlivých diskutujících, byla ale možná trošku dlouhá a jednotliví mluvčí se občas opakovali či znovu zmiňovali to, co už řekli jiní diskutující, nebo dokonce zcela odbíhali od tématu, a to byla škoda.

Autorka nejspíš někdy špatně odcitovala lexikonové heslo.

A jdeme do finále, přátelé

Raportáž 🍄 Adéla Janečková a Vojtěch Jandera

I letos patřil páteční večer výstupům z tvůrčích dílen, jichž se zájemci z řad návštěvníků festivalu po uplynulý týden účastnili. Sá(l) Spořitelny byl vcelku plný, z nedočkavých diváků čišela zvědavost a nadšení.

První výstup, jehož měli příchozí možnost být svědky, pocházel z dílen uměleckého přednesu a sborového zpěvu. A byl skvělý (doslechla jsem se, že jde již o tradici). Letošní téma *Ve stínu* protkalo přednesy prozaických děl i poezie, které provázela melancholický nádech, jenž byl proložen sborovými zpěvy často poněkud veselejší natury. Ráda bych ocenila, jak různorodé byly věkové kategorie vystupujících, přičemž účinkujícím patří můj obdiv již jen za to, že si zapamatovali mnohdy velmi dlouhé texty. Obdiv byl vidět v každé tváři v hledišti, lidé se smáli a nadšeně tleskali. Atmosféra byla zkrátka velmi milá.

Po krátké pauze následoval výstup dílny *Mluv hlasem*. Hlavní myšlenkou bylo naučit se sebevyjádření hlasem a objevovat jeho možnosti. Vedoucí dílny Vendula Holčáková sama přiznala, že s dílnou zprvu vystupovat vůbec nechtěli, ale nakonec přeci jen přišli s prezentovatelným výsledkem své práce. Šlo o improvizované vytváření zvuků, jež spojovalo téma *Okolí vesnice ve stínu lípy*. Dalo by se diskutovat, zda výstup snad neměl zůstat v dílně, ale koneckonců publikum se jevílo pobaveno touto veselou a nekonvenční vložkou.

Výstup dílny rozhlasové tvorby hodnotím rovněž jako veskrze povedený. Slyšeli jsme dvě ukázky rozhlasových her, z nichž jedna se týkala písmenkové polévky a druhá předčítání jídelního lístku nápadně připomínajícího letošní denní nabídku místní restaurace Maštal (konkrétně vzpomněli dokonce i mou páteční večeři – špagety aglio olio, které byly skutečně výborné, ale to bych odbočovala).

Jediný výstup, ze kterého jsem měla smíšené pocity, byl z dílny práce s textem (hlasem, tělem, vším, co unesem). Konkrétně se dílna zabývala vybranými texty a kombinovala tanec, divadlo, přednes a gesta. Jak už název napovídá, byl to trochu mišmaš všeho a lehce připomínal improvizované vystoupení dětského divadelního tábora. A na můj vkus byl až příliš dlouhý. Dílnu si ale účastníci očividně užili a myslím, že v sobě znovu našli své vnitřní dítě.

Po více než dvou hodinách ve vydýchaném sále jsem sice byla stále plná očekávání, zároveň jsem ocenila, že vystoupení skončilo. Výstupy samozřejmě samy o sobě nemohly přesně ukázat celý průběh jistě zajímavých programů v dílnách. Je třeba mít na paměti, že jde o proces vzdělávání a sebezdokonalování, do něhož účastníci jednotlivých programů budou tak nějak zapojeni i po skončení Sobotky. Nezbyvá než se těšit na to, s čím přijdou v dalších ročnících.

Autorka se zaučuje, Vojtěch Jandera dozoruje.

Když nemůžeš, tak škrtej víc

Imprese 🍄 Kateřina Prášilová

Týdenní dílna je proces, ořukávání, seznamování se s tématem, nekončící debaty a nakonec, když se poštěstí, i budování čehosi k prezentaci. A tak je samozřejmě třeba přistupovat k výsledkům, se kterými frekventanti vystoupí před publikum. Je to jen nakouknutí, sonda do společně stráveného tvůrčího času.

Včerejší výstup jsem divácky prožila intenzivně. Navzdory skvělé dramaturgické volbě, tedy věnovat se osobnosti Clary Schumann, klavírní virtuózce, jejíž životní příběh se zpětně smrskává na to, že se jako velmi mladá stala chotí skladatele Roberta Schumanna, působilo scénické čtení úmorně. Píšu to s velkou lítostí zejména proto, že z jeviště Spořitelny bylo cítit, vidět a slyšet ohromné množství kolektivní práce. Za standardních okolností bych patrně měla potřebu trochu rýpat v tom, že příběh mimořádně schopné ženy je vyprávěn v kapitolách koncipovaných podle toho, který muž v jejím životě zrovna hrál jakou roli. Ale protože ti z nás, kteří tam včera byli, si to se mnou odžili, poznamenávám jen, že často se dá s každým škrtem přiblížit k divákovi o krok blíž.

Autorka si nemyslela, že by někdy v životě dokázala zhlédnout Prsten Nibelungův, ale včera zjistila, že je toho schopna. Tak čau. Čau, čau.

Osvojování jazyka ve stínu dětské lebky

Jazykové okénko 🍄 Martina Dvořáková

Možná vás někdy napadlo, proč je těžké naučit se cizí jazyk v dospělosti, ale malé děti s tím nemají sebe-menší problém. Je schopnost řeči, komunikace a jazyka vrozená, nebo naučená? Je pro děti výhodné být bi- nebo multilingvní? Jak vlastně mozek zpracovává řeč? Tyto a další otázky si klade multidisciplinární obor kognitivní či neurální lingvistiky a psychologie. Další z otázek zní, zdali se jako lidé už rodíme připraveni na mluvenou řeč. Výzkumná literatura nám například nastiňuje, že miminka už pár hodin po porodu rozpoznají jazyk, kterým mluvila jejich maminka během těhotenství, od jazyka neznámého. Stejně tak umí novorozenci rozpoznat říkanku, kterou jim maminka zpívala v těhotenství. Obecně vzato jsou ale miminka schopná se naučit jakýkoliv jazyk,

kterému budou kontinuálně vystavena, protože jejich mozek se o jazyku kolem nich učí velmi rychle, přesně a pořád (i ve spánku).

V průběhu prvního roku života se miminka ladí na jazyk/y, kterým/i jsou obklopena. V prvním půl roce života miminko od sebe umí rozpoznat jednotlivé fonemické hlásky. Zhruba v prvním roce pak i jednotlivé fonemické konsonanty. První slova miminka produkují přibližně okolo prvního roku a různě komplikované věty od 2. do 4. roku života.

Miminka se učí o svém jazyku z hlasu maminky už v době před narozením. Tedy dávno před tím, než si my, dospělí mluvčí, začneme uvědomovat, že si jazyk osvojují nebo nám rozumí. Teprve po tomto období začínají sama aktivně jazyk využívat. Jejich komunikační schopnosti vychází na světlo.

Autorka přikládá dětem elektrody na hlavičky a píše o tom články.

To chvíle budou...

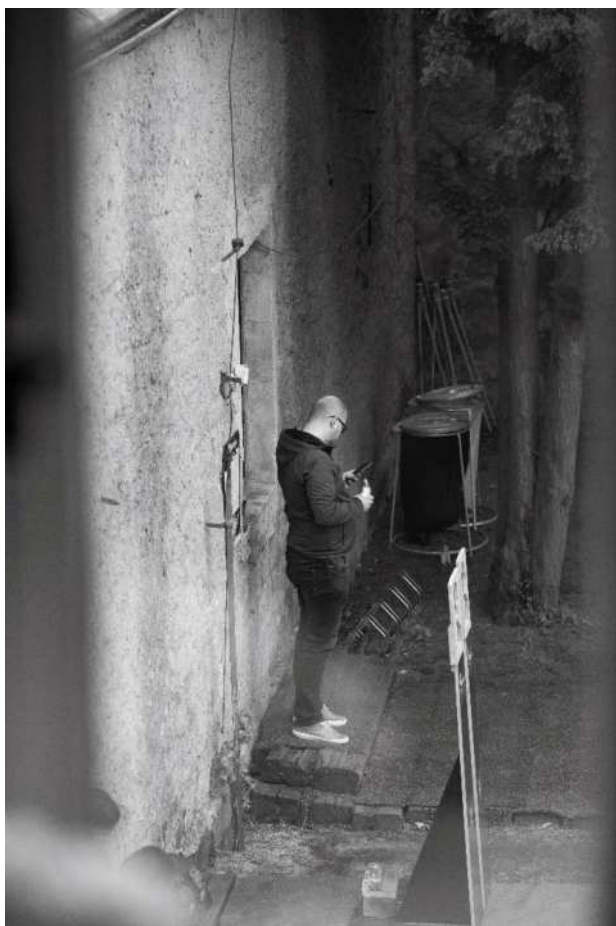
👤 Miloslava Hrdličková

To chvíle budou tiché, chvíle svaté,
až půjdeme cestou, jež se ztratí v dáli,
kdy stromy rozsypou své listí zlaté
a půjdeme sami. Vyhoštění králi.

A bude kraj mít mlčenlivá ústa,
jak spící muž, jenž o milence zasníl,
a cesta bude zlá a cesta bude pustá,
až půjdem v dál, již východ bíle zjasnil.

A bude kraj mít zlatou barvu vlasů,
jež rozprostřu si pláštěm po svém těle.
Tu vnímat budem narozenou krásu,
my, ticha největší dva nepřátelé.

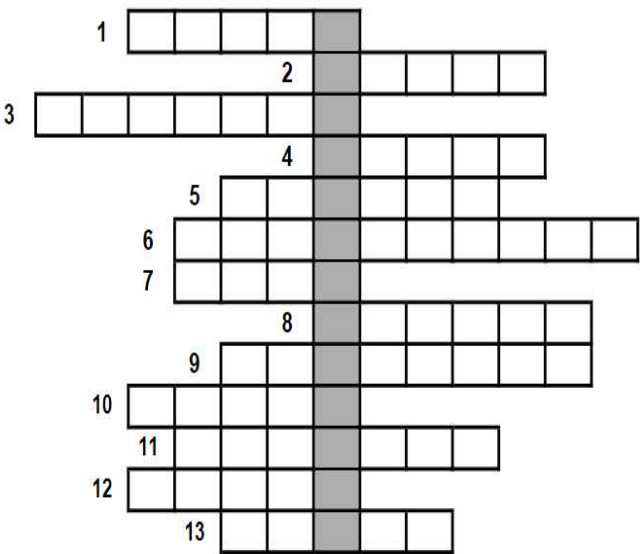
Miloslava Hrdličková (1884–1958) byla redaktorka a básnířka. Proslula zejména svým feministickým, antifašistickým a celkově levicově orientovaným smýšlením. Byla činnou redaktorkou v časopisech *Ženské slovo* a *Socialistka*. Ve velkém se věnovala i editování a vydávání díla Fráni Šrámka. Její básnická tvorba je dnes spíše opomíjena.

Jak se vám líbilo?

Dětská rubrika 🍄 Eliška Rybová

Milka se rozhodla prověřit Fránu, jak dobře zná festival Šrámkova Sobotka a jak dával během letošního ročníku pozor. Pomůžeš mu vyplnit křížovku a přijít tak na vzkaz, který pro něj i pro tebe festivaloví účastníci mají?

1. Středeční program pro děti se jmenoval *Bába...*
2. Jak se jmenoval pták, o kterém bylo páteční loutkové divadlo?
3. Místo, kde se odehrává (zejména letos) spoustu bodů programu, se jmenuje Městské...
4. Kolik loutek vystupovalo v pátečním loutkovém divadle?
5. V pondělí jste mohli vidět dětské představení, které se jmenovalo *Šlo... do světa a potkalo koně*.
6. Všechny přednášky se konají ve...
7. Jméno autora pondělního dětského představení je ... Šlupka Svěrák
8. V Sobotce je jeden statek, kde se koná spoustu bodů programu. Jak se jmenuje?
9. Na zahradě Šrámkova domu se každé odpoledne koná ... čtení
10. Jak se jmenuje sobotecká zahrada, na které je trampolína?
11. Vokýnko je na ... Šrámkova domu.
12. Úterní dětské představení se jmenovalo *Je tu...?*
13. Ve čtvrtek jsme mohli vidět představení s názvem *Pan ... a bílá tma*.

Kam slunce nesvítí

☁ Kolektiv redakce

Trčův hrnek se našel, odměnu dostal grandiózní cecáček.

Kdo chce ovládnout umění siderického kyvadélka,
nechť prohledá vyřazené knihy v knihovně.

Rave těch rukou, nohou, těl má na čele dál.

Vokýnko letos nabídlo příliš tvrdý ták, redakce
požaduje navrácení předchozího, měkčího.

Kočku v Maštali hlad'te opatrně. Ráda leží ve stínu.

Příští dílny bude sponzorovat firma Narex, tradiční
český výrobce nářadí.

Vokenní rám z Vokýnka bude kvůli rekonstrukci
převezen do lapidária Šolcova statku.

🏆 Poslední šlupku Svěráka zastínily kostelní zvony.
Zbývá už jen Šrámkova Sodovka a Stíny Bitch (boží).
A to je celé...

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Klora Jelínková, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Jan Křeček, Magdaléna Kvasničková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš.

Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje

© Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 68. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.

Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0